

عنوان مقاله:

پیکانی، از گویش‌های مرکزی ایران در جرقوبه اصفهان

محل انتشار:

دوفصلنامه زبانشناسی گویشهای ایرانی، دوره 5، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

اسفندیار طاهری - دانشگاه اصفهان

مریم نیکبخت - دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

پیکانی یکی از گونه‌های گویش جرقوبه‌ای است که در جنوب شرقی اصفهان در روستای پیکان صحبت می‌شود. این گویش در کنار گویش‌هایی مانند گزی، سدهی و ورزنه‌ای و یهودیان اصفهان در زیرشاخه جنوبی از گویش‌های مرکزی قرار می‌گیرد. این مقاله با رویکردی توصیفی به توصیف واجشناسی همزمانی و تاریخی و دستور این گویش پرداخته است، بر پایه پیکره زبانی که نگارندگان مقاله از این گویش در زمستان 1397 فراهم کرده‌اند. بررسی واجشناسی این گویش آنچنان که در این مقاله انجام گرفته است، نشان می‌دهد که پیکانی ویژگی‌های آوایی شمال غربی را به خوبی نشان می‌دهد و در دگرگونی‌های آوایی متأخر نیز با دیگر گویش‌های مرکزی هماهنگ است، هرچند ویژگی‌های آوایی‌ای یافته است که آن را نه تنها از گویش‌های مرکزی بلکه از دیگر گویش‌های جرقوبه‌ای متمایز ساخته است. دستور پیکانی با گویش‌های شاخه جنوبی هماهنگ است و از جهت نداشتن ماده مجهول، جنس دستوری و ساخت ویژه برای زمان آینده به روشنی از گویش‌های شاخه شمال شرقی مانند جوشقانی و میمه‌ای متمایز می‌شود، با این همه ویژگی‌هایی را نشان می‌دهد که در دیگر گویش‌های مرکزی دیده نمی‌شود، مانند ساخت جدید معرفه‌ساز، پسوند نشانه نمود ناکامل که به پایان فعل افزوده می‌شود و صورت‌های خاصی که برای ضمیر اشاره به کار می‌رود.

کلمات کلیدی:

پیکانی، جرقوبه، گویش‌های مرکزی، واجشناسی، دستور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148136>

